

deraf, men jeg tilstaar, at jeg efter 5 Aars Forløb er langt fremskreden i saa Henseende. Nej, dette Formaal ligger aldeles klart, og der er ud fra et konservativt Interessesynspunkt ikke Skygge af Grund til at støtte en saadan Aktion, hvor — for at anvende et Billede, jeg før har taget fra Gustaf Frødings Digt om de to trættekære Bønder — Jan Ersa altid vil stikle til Per Persa. Der er ikke Spor af Grund for de Konservative til at tage Del i en saadan Aktion. Vi kender den tilstrækkeligt, og den har ikke Spor af konservativ Interesse.

Jeg vil dog gerne have Lov til at gøre endnu et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i Anledning af forskellige af hans Udtalelser. Han talte blandt andet om, at den højtærede Regering havde villet voldføre Rigsdagen ved denne foreløbige Lov, som altsaa, hvis Konflikten ikke var blevet bilagt, skulde have været forelagt Rigsdagen. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var i det hele taget højt oppe som den politiske Morals Vogter og de sande parlamentariske Princippers Forfægter. Jeg synes, at denne Rolle klædte det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mindre godt overfor den højtærede Regering. Jeg synes, Rollen klædte 9. Juli-Erklæringens medansvarlige Statsminister mindre godt, jeg synes, den klædte ilde den Statsminister, som to Gange, først i September 1922 og derefter i Februar 1923, stillede Rigsdagen i Tvangssituationer, som vi aldrig har set Sidestykker til før i dette Lands parlamentariske Historie. Da kom det ærede Medlem med Lovforslag paa Rigsdagens Bord, hvor der var Tvangssituationer, og da regnede han med, at Rigsdagen ikke turde andet end acceptere de Lovforslag, han forelagde, og det gjorde jo Flertallet af dette Ting ogsaa. Men det er min faldeste Overbevisning — det er selvfølgelig kun en subjektiv Overbevisning, grundet paa den ringe statsretlige Indsigt, jeg har, men saa vidt jeg kan se, efter at jeg i sin Tid har gjort mig bekendt med de forskellige Rigsretssager, der har foreligget, siden vi fik Juni-Grundloven af 1849, har jeg — det har jeg hævdet før, det er en subjektiv Opfattelse — ikke kunnet se andet, end at statsretligt er det saaledes, at der er ingen af de hidtil foreliggende Sager, overhovedet ikke i noget Tilfælde, bortset fra de Estrupske Provisorier, hvor der har været Tale om politiske Misbrug fra en ansvarlig Regerings Side, som danner et mere oplagt Grundlag for Rigsretsanklage, end hvad vi var Vidne til under Ministeriet Neergaard i de forskellige Situationer, som jeg her har omtalt. Men da var Folketinget generøst, dette Ting lod

Naade gaa for Ret. Der havde efter min Formening været oplagt Grundlag for en Rigsretspraak, men Tinget vilde ikke have det, Tinget lod Naade gaa for Ret, og det gjorde Tinget vel i, det mener jeg ogsaa, for man skal ikke altid være Rethaver, og ogsaa Folketinget kan være generøst. Men saa ser det ilde ud, at den Mand, hvem det den Gang gjaldt, nu træder frem i en Sag af saa ringe Beskaffenhed, sammenlignet med den Baggrund, hvorpaa den kan ses, med et saadant Angreb paa den højtærede Regering. Han minder mig i denne Situation om den gældbundne Tjener i Lignelsen, som var sin Herre 10 000 Taler skyldig og fik dem eftergivet, og da han saa havde faaet dem eftergivet, var det første, han gjorde, da han kom ud fra Samtalen i Enrum med sin Herre, at fare i Struben paa en Medtjener, som var ham 10 Papirkroner skyldig.

Jeg synes, at det er en ilde anbragt Forespørgsel, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard her er fremkommet med, og jeg føler aldeles ingen Trang, end sige Pligt som Konservativ til at stemme for en saadan Dagsorden. Jeg tror, det bedste, Tinget kunde gøre baade for sin egen Skyld og for de Vælgeres Skyld, vi repræsenterer, var hurtigst muligt at lade Tæppet falde og lade dette forargelige og tarvelige Tendensstykke være endt. (Haandklap fra Tilhørerpladserne).

Formanden: Hvis Tilhørerne ønsker at overvære Forhandlingerne, maa de afholde sig fra Meningsstilkendegivelser.

Fraenkel: Hvordan det ærede Medlem, som nylig forlod Talerstolen, kunde faa et Tendensstykke ud af denne Forespørgsel, der dog i højeste Grad er provoceret af selve Regeringen derved, at den har ladet offentliggøre, hvad den havde i Sinde, noget, som Regeringen jo slet ikke behøvede at gøre, og som, naar det alligevel er foretaget, maa have en Hensigt; hvorledes det ærede Medlem Hr. Holstein kan mene, at der her opføres et Tendensstykke ved, at man accepterer denne Udfordring og siger sin Mening om Regeringens Hensigt, forstaar jeg ikke. Helt logisk forekommer det mig ikke at være.

Men i øvrigt er det, der gør, at jeg har taget Ordet, et Par Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Rode, som jeg ikke tror, det er rigtigt at lade henstaa upaataalt. Lad mig forudskikke den Bemærkning, at naar en Radikal har Ordet, har han hos mig altid en vis Licens. Jeg kender den ulykkelige Slægtsarv, som dette Parti slæber rundt med, og som allerede viste sig